

resol per medi de conferencias, sindicats, combinacions y xeringas.
La seva elevació va aparellada ab las averias de la nostra hisenda.
Tot lo que no sigui *disminuir els gastos, moralitzar l'administració y cambiar radicalment de procediments* es perdre el temps y entretenir la malaltia.
Trusts, convenis ab el Banc, concessions á las companyias de ferrocarrils... Aixó no son remeys de metje.
No son més que potingas de curadero.
O de Rodrigáñez.

Un altre que també s'contenta ab ben poca cosa: es Romero Robledo.
Desde que donya María Cristina li va regalar aquellas fotografias que va portar de no se ahont, está don Paco que no toca de peus á terra.
Fundat en síntomas y senyals que ni ab el més poderós microscopi poden apreciar-se, viu ara l'bon senyor en la creencia de que prompte ha de ser poder.
—Y s'comprehen—diu que diu ell, ab accent de perfecta convicció:—las instituciones necesitan gent nova.—
No li contestarém alló de: ¡Quina barra!... porque ja s'ha repetit molt; pero s'ha de convenir en que fresca com la d'aquest ito no n'hi ha un'altra.
¡En Romero Robledo, *gent nova!* ¡El polítich més gastat, més atrotinat, més rebregat que s'ha vist á la terra!...
Una de las cosas que sembla que més l'ha satisfet es la despedida que al dirigir-se á Madrid li han fet á San Sebastián. *Nada* menos que per veurel van anar á l'estació dos ó tres centas personas.
No s'entusiasmi per xó, don Paco.
¡Dos ó tres centas personas!...
Per veure l' Carnestolitas n'hi van moltas més.

En Weyler no para. No diu res, ni fa res; pero viu en moviment continuu.
Ara las ha pegadas per entrar y sortir de Madrid dugas ó tres vegadas cada día.
«El general Weyler ha salido para Villalobar.»
«El general Weyler ha regresado de Villalobar.»
«El ministro de la Guerra ha vuelto á Villalobar.»
«El ministro de la Guerra ha...»
¿Qué significa tot aquest anar y venir?
Jo, francament, si fos dels burots de la vila del Os el vigilaria á n'aquest mestre.
Per mi s' dedica á passar *matute*.

PIF-PAF

L' ÚLTIMA AVENTURA

EGONS tots els indicis s'está preparant á Europa una bugada internacional, y sembla qu'Espanya, per acort ab las potencias interessadas, es el safreig designat ahont ha de haverhi ls grans cops de picador.

Tothom tem rentar la roba bruta á casa seva per las fatals conseqüencias que ls hi podrian resultar, y aixís han fixat els ulls en el recó d'Europa ab vistas al Africa que ocupém els espanyols, pera ventilarhi las sevas diferencias.
En aquest concepte no pot ser menos l'Espanya del sigle XX, de lo que fou l'Espanya á principis del XIX, á principis del XVIII, y durant molta part del XVII y l'XVI; el camp de batalla de tota l'Europa.
Quan ja abatuts y extenuats no poguerem lluytar per compte propi, havent suferit la trista sort del immortal caballer manxego, *desfacedor de entuertos*, buscarem las alianzas dels pobles rivals, y uns cops contra Fransa y altres á favor de Fransa, y unas vegadas á favor de Inglaterra y otras contra Inglaterra, á cada bugada ns toca perdre alguna cosa més que un llenzol; molts cops tota una mudada, quedantnos sense camisa y l'cos cubert de xiribechs y nafras.
Será aquest el nostre destí históric, quan ni després de tants exemples ens hem sapigut curar, y ns preparém, segons tots els indicis, á tornar á las *andadas*.

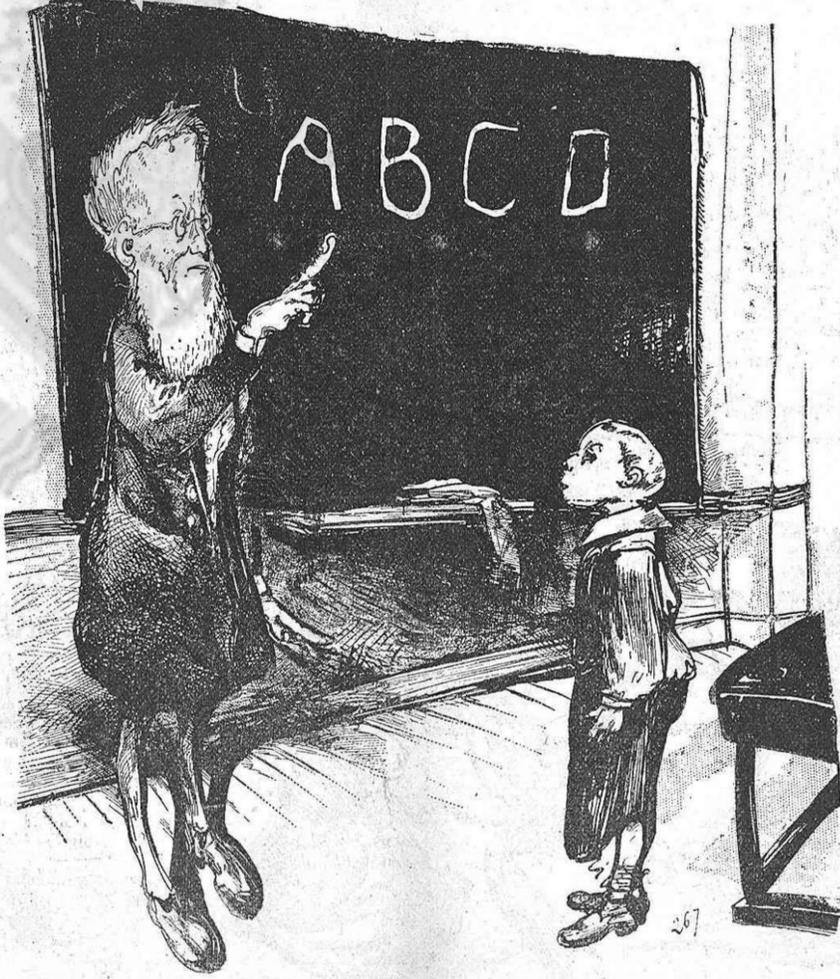
Els indicis son vehemets.
Ara precisament quan ja casi no tenim res pera perdre, no falta qui ha observat qu'Espanya hauria pogut salvar tot el seu imperi colonial, si hagués estat aliada en un ó altre dels grupos de las grans potencias. Las nacions amigas—diuhen—s'haurian posat resoltament al costat nostre, no permetent de cap manera que se'ns desmembrés. Las rivales, davant de la imminencia de un conflicte, s'haurian arronsat. Y ls Estats Units haurian acabat per comprendre que á últims del sigle XIX, no es lícit l'exercici de la pirateria.
Pero ls polítichs de la restauració prou feyna tenian en endrapar, y no s'hi fixavan en las ventatjas ó desventatjas de las alianzas ofensivas y defensivas. Aislats ens mantingueren sempre; sols ens trobaren davant del conflicte, y las potencias, las unas mostrantnos una benevolencia estéril, las otras una hostilitat manifesta, ns abandonaren á la nostra sort, que signé per cert ben infansta.
Sens més que obrir la gola, l' tauró yankee s' draga de una bocada las Antillas y las Filipinas.
Donchs bé: ara que l' entrar en relacions ab las potencias no es de molt tan imperiós, porque lo perdut perdut está, ara es quan els polítichs de la restauració veuhen la necessitat de que ns aliém ab algú. Es lo mateix que un infelís que tingúes una llaga maligna á la cama, y que hi comparegues-

sin ab l'ungüent, quan ja tingúes la cama amputada.
¿De que li servirís l' remey, arribant tan tart?
L'ungüent de us extern, no podent aplicarse al membre amputat, ens el farán menjar, encare que reventém, puig té sustancias venenosas y de gran perill.
Ab aixó s' patentisa l' acert dels gobernants de la restauració, que sempre arriban tart á tot arréu, menos al menjador.
—Ens hem de aliar!—diuhen ara.
Y si ls preguntéu la causa, l' perquè de aquesta alianza intertemporal, vos senyalan ab el dit las Balears y las Canarias, com drgas presas á disposició del primer que vulgui clavarhi l' unglá.
Verdaderament no tenim, com no tenim marina que pugui vetllar per ellas, ni casi ejército degudament organisat, pera quan arribi l' cas defensarlas, ni recursos destinats á acumular els elements més indispensables pera sostenir una llarga resistencia, sembla que la necessitat de alianza s' imposa, sobre tot si ns deixém guiar per la esperansa optimista de que hi haurá qui s' presti á fer pera Espanya, lo qu' Espanya no ha sapigut fer may per sí mateixa.
Pero falta saber una cosa: y es lo que ns costará la guarda y defensa de aquells territoris espanyols, que bé podria valer tant ó més que ls territoris mateixos. Cassos s' han donat y molt repetits de que ls guardians *desinteressats* de un objecte de valor acabin per ferse'n amos. Per evitar que els lladres ho atrapin, se'n apoderan els que l' vetllan, cumplintse l' adagi que diu:—«Quan la carn ha de ser del llop, ella mateixa se'n hi va.» Y en aquest cas sí que s' pot dir ben bé que s' ha fet un negoci rodó.

Aliarse, aviat está dit.
La qüestió está en saber ab qui ns hem d' aliar, á fi de que no n' surtím errats de comptes.
Perque aixó es qüestió de sort, com el jugar á blanchs y negres: tot consisteix en endavinarho.
Italia, per exemple, es un modelo de jugadors sortosos. Totas las alianzas que ha contret li han sigut propicias. Molts cops—com per exemple en la guerra entre Prusia y Austria—fins perdent totas las batallas, ha recullit els fruits de la victoria.
En cambi per Espanya, no ha cessat may la ratxada de negras: jugar y perdre ha sigut sempre la mateixa cosa.
Avuy se troba solicitada per la alianza franco-rusa, y sembla que ls gobernants de la restauració, lo mateix els de la pandilla de n' Sagasta que ls de la confraria de n' Silvela, s' inclinan á deixars'hi caure. Las mateixas instituciones la veuhen ab bons ulls, com ho demostra la conferencia secreta que la ex-reina regent, al passar per París, va celebrar ab Mr. Loubet. Es de creure que aquella senyora, per lo molt que deu interessarli, lo primer que haurá procurat será assegurar el trono del seu fill, y de aquí que no reparés en entrar ab tractes ab el president de una República, fins sent aquesta República cada día més anti-clerical. Pero per lo mateix, que obehint á la ley de las conveniencias, la República francesa está aliada ab un imperi autocrátich, com es el moscovita, sense ficarse en las qüestions interiors de Russia, de la mateixa manera

podrá entrar en inteligencias ab una monarquía teocrática y oligárquica com l' espanyola, respectan la seva manera de viure ó de morirse. La diplomacia no te entranyas, ni coneix la lógica. Lo que importa principalment es que si d' Espanya no ha de quedarne més que un terrós, basti aquest terrós pera sostenir els quatre petjes del trono borbónich.
Y ja veurán, com al cap-de-vall, ho perdrém tot, menos el símbol august de nostras vellass institutions.
Perque á la sola noticia de las inteligencias d' Espanya ab Fransa y Russia, Inglaterra, que no es pera sino una ocasió de intervenir ab las nostras cosas, ha comensat á ensenyar las dents. A la actitud hostil de la diplomacia inglesa oheix el viatge precipitat del nostre embaixador á Londres, el duch de Mandas, que ha arribat á Madrid portant malas noticias. Encare que aquestas noticias no se saben pel cert, no falta qui las ha llegendas en la cara amohinada de n' Sagasta.
Inglaterra no ho vol que fem l' home. Ab un peu á Gibraltar y un altre á Portugal; tenint com té sondejats, medits y explorats nostras millors ports y disposant com disposa de una forsa naval, la més poderosa del mon, no li cal més qu' estornudar pera fernes arronsá l' llombrigo.
Ab ella no podém anarhi, porque es de aquellas nacions dotadas del instint de la rapacitat, ab las quals es perillós tenirhi tractes. Es el tigre que per preservar al anyell dels atachs del llop, se l' fica dintre de la panxa. Pero si no podém anar ab Inglaterra, tampoch podém anar en contra. Embolicats nosaltres ab els seus enemichs, quan arribaria l' hora de fer la pan, hagués sigut el que s' volgués el resultat de la guerra, á expensas nostras se saldaria l' negoci, y tots hi sortirian guanyant.

La caricatura al extranjero

—No olvidis, noy, que l' ensenyansa integral del alfabet se comensa per aquesta demostració anti-clerical: *Abbés, cedez*.

(Deixém en francés las dugas últimas paraulas, que traduhidas perdrian tota la gracia que tenen. *Abbés, cedez*, es á dir, *Capellans, cediu*, es lo que realment diuhen las primeras llettras del alfabet: A, B, C, D.)

De manera qu' Espanya s' troba en un carreró sense sortida.
Y lo pitjor de tot es qu' en una situació tan atzarrada, tingui per únichs guías, als homes funestos y de mala sombra, que després de castrarla y fer impotent l' exercici de la voluntat enérgica salvadora dels pobles, fa 26 anys que venent fentia rodolar á tomballóns, per la pendent del precipici.
P. K.

ENINT en compte la vigent suspensió de garantías y l' régimen especial á que viu subjecta la premsa barcelonina, no s' extranyarán els nostres lectors de la forma seca y concisa en que ls doném la noticia que se geuix:
Dimars se declararen en vaga els manobras de Barcelona y pobles agregats, que ascendeixen á alguns mils. Sembla que avuy cobran 10 rals de jornal y demanan cobrarne 12.

A conseqüencia d' aquesta vaga, els paletas, que sense ls manobras no poden treballar, hagueren de suspendre també la feyna, quedant de moment, com es natural, paralisadas moltas obras.
Al escriure aquestas ratllas (dijous) la vaga continúa; no obstant, segons nota que tenim á la vista, al districte primer se treballa en vuyt obras, al segon en tres, al tercer en set y al quart en una.
Per lo que als pobles agregats se refereix, en las barriadas de Gracia y carretera de Mataró segueix treballantse en catorze.
En el casco antich, las obras están custodiadas per forsas de policia; de las de las aforas se'n cuida la guardia civil y una ronda secreta de vigilancia composta de vint homes.
Y... res més.
El diumenge s' desarrollá á la Barceloneta un succés en extrém desagradable, sobre l' qual tampoch farém comentaris.
Se celebrava al local de *L' Olla* una reunió d' obrers metalúrgichs, y com siga que per no ajustar-se á las condiciones establertas dita reunió fos disolta d' ordre de l' autoritat, promoguérense disturbis, va intervenirhi la forsa, hi hagué tiros y s' practicaren algunas detencions.
Resultat: un jove mort d' alguns balassos y una pobre dona morta també del susto que va rebre al trobarse inopinadament en mitj del escándol.
Notable es un brindis pronunciat fa poch pel general André, ministre de la Guerra de la República.
En aquell país hont las filas del ejército se nutreixen de tots els joves que tenen l' edat corresponent, sense distinció de classes, l' ejército y l' poble lluny de ser antagónichs están estrechament refundits.
Aixís el ministre de la Guerra ha pogut pronunciar ab aplauso de tothom aquestas textuales paraulas:
«Jo aspiro á associar el soldat ab el treballador, porque aquest pugui realisar sa triple emancipació: la emancipació política, la emancipació intelectual y laica y la emancipació económica.»
El mateix general va proclamar el dret á la huelga com arma de progrés social, y va acabar alsant la copa en honor del ejército y de tots els treballadors de la Fransa emancipats.

Jo prou faria comentaris, ó millor que comentaris comparacions entre lo qu' en aquesta delicada materia passa á Fransa y lo que passa á Espanya.
Pero, en estat de guerra com ens trobem, sempre m' sembla tenir un fusell mauser apuntme ls polsos.
Y francament, no m' agrada l' emancipació que s' troba camí de Ca'n Tunis.
Perque puguin ferse cárrech de que l' esperit sant que inspira al Papa, mes aviat que la forma de un colom, mereix tenir la de una anguila, per la facilitat ab que s' escorra, precisa que sapigan qu' está disposat á passar per tot, menos per rompre obertament ab el govern de la República francesa.
Ara mateix no sols ha fet tot lo imaginable per enfrenar als agitadors clericals, que tanta gatzara movían contra l' tancament de las escuelas religiosas, sino que trobantse á Roma una peregrinació francesa, ha rebut ordre terminant de abstenirse de tota alusió als recents successos y de tot quant pugui molestar al govern de la República.
Y ls católichs francesos no tenen mes remey que acotar el cap, deixant que la llana del clatell els caygui sobre ls ulls.
O resignarse á ser mes papistas que l' mateix papa.

«Gloria y honor al que fou nostre Senyor.»
Aquest haurá de ser l' estribillo del himne que s' canti l' día próxim de la inauguració del monument de D. Alfonso XII.
Perque lo qu' es ara la cosa va endavant, havent-se trobat ja ls diners necessaris per terminarlo.
No bastant de bon tros els de la suscripció nacional, porque ls borbónichs que tan van enriqueirse ab els negocis del primer temps de la restauració, no pecan de generosos, ni d' agrahits, ha vingut en Moret, y sense encomenarse á Deu ni al diable, ha imposat una contribució forrosa á las Diputacions Provincials.
En virtud de una R. O. reservada, cada una de aquestas deuré contribuir als gastos del monument, ab l' hu per cent dels seus ingressos.
Aixó es ilegal; pero tant se val. Ja sabem que no ha de morir en Moret de un enfit de legalitat.
Que la major part de las Diputacions d' Espanya viuhen ab gran penuria, privadas de atendre á sas necessitats més perentorias, y principalment á las benéficas? Res importa: vingui l' hu per cent dels ingressos, y major gloria será pel rey monumentat, si en cada provincia, en lloch de morir cent orfes per falta de dida, aquest any en moren doscents.
Lo que dirá en Moret:—Algún sacrifici s' ha de fer en honor de la monarquía.

Ja s' ha firmat el decret cridant á 60 mil pobres al servey de las armas.
Alló que deyan del servey obligatori que havia de igualar á tots els espanyols en el cumpliment dels debers civichs, per ara ns ho han quedat á deure.
¡Quí sab! Com en Weyler aprofita tant la roba, tindria las butxacas foradadas y l' debía perdre.
Pares de familia, que podeu gastar 300 duros: á afuixarlos.
Pares de familia, que no teniu ahont caure'us morts: á donar la sanch de la vostra sanch.

CARTAS DE FORA
TARRAGONA, 31 d' agost
¿Que no ho saben? Els fabricants del licor *Chartreuse*, que com vostés no ignoran son freres expulsats de Fransa, vindrán á establirse aquí.

La premsa local, en la creencia de que això pot proporcionar feyna als obrers, els dona la benvinguda y 'ls felicitat calurosament. De veras celebrariam que d'aquesta feta trobessin ocupació molts dels obrers que avuy estan en vaga; pero temem que tot això seran il·lusions. Un periòdic, sangrant en salut, ja deya aquest dia que al principi 'ls frares no proporcionarian grans beneficis, pero més endavant sí. Jo crech que ni al principi ni més endavant. O sinó, al temps.

BADALONA, 9 de setembre
L'últim diumenge tingué lloch en l'Ateneu Obrer d'aquesta ciutat la repartició de premis als alumnes de la Escola d'aquest centre y l'obertura de la Biblioteca Pública ahort tot els badalonins podran anarhi a llegir.

L'acte resultà altament interessant y s'vejé conegut per moltes personas de representació. Ara lo que convé es que la Junta del Ateneu eviti tot lo possible la influencia de certs reaccionaris, especialment del pare Antón, que sembla que ha arribat a dir que posarà tot el seu empenyo en lograr que aquesta societat se veji obligada a tancar las portas.

ESPLUGA DE FRANCOLÍ, 7 de setembre
Ha mort en aquest poble 'l conseqüent republicà don Antón Palau, que durant tota la seva malaltia s'negá á rebre cap sacrament, disposant, ademés, que 'l seu enterro fos civil.

A pesar d'aquesta formal disposició, que hauria d'haver sigut respectada: tan per debilitats de la familia, com per complacencias del arcaide, un *tuti colorí* que ja ha sigut de tots els partits, el rector, qu' es el verdader amo del poble, va sortirse ab la seva y 'l cadavre del honrat Palau fou enterrat del modo que volgué la gent de sotana.

Veritat es que aquí, á pesar de lo que la llei ordena, ni sisquera tenim cementiri civil. ¡Quina vergonya per las autoritats, sobre tot per algunas que, blasonant d' adelantadas, toleran aquests escandalosos abusos!

CORNELLÀ, 7 de setembre
Si volen veure cosas graciosas, vinguin aquí. Tenim 'l arcaide á pendre las ayguas per tres ó quatre senmanas, y 'l tinent d' arcaide que 'l ha substituït y que may se 'n havia vistas de mes frescas, s' ha envalentonat de tal modo, que creguim que 'n hi ha per llogarhi cadiras.

Aquest dia perque, convocat 'l Ajuntament á sessió, trobá que cap concejal va assistirhi, els cridá de segona convocatoria, y després d' infinitat de qüestions que seria llargh referir, va acabar per participar als regidors que si no procuravan cumplir millor ab el seu deber els faria lligar.

¡Vritat que un arcaide aixís, encare que sigui provisional, es una adquisició per un poble que tingui ganas de riure?

ELS PEIXOS GROSSOS Y 'LS PEIXOS XICHS

L principal enemich del pressupost eclesiástich, tal com se ve distribuïnt, hauria de ser la immensa massa de capellans de missa y olla que no 'n participan gens ó que si 'ls hi arriba alguna cosa es sols una part molt mínima, que no 'ls pot treure de cap apuro.

Las partidas sustanciosas se las cruseixen els peixos grossos.

Cobran els bisbes desde 4,000 duros anuals fins á 12,000, y 'ls canones desde 3,000 pessetas á 5,000 sense contar altre tant de sobressou, la missa segura y no pocas gangas. Bisbats hi ha que son ademés verdaderas minas. En la curia dels mes pobres no s' recaudan menos de 8,000 duros nets al any. En las de primera categoria com las de Madrid y Barcelona, la recaudació passa de 27,000 duros, y no baixa de 28 á 30,000 la que s' obté en la primada. De la qual se pot ben dir que 'ls primos son els fidels de vots que hi acudeixen.

En cambi 'ls rectors—excepció feta dels de las grans ciutats y poblacions importants que se la campan molt ricament—no cobran sino de 12 á 24 duros al mes, ab lo qual sino fos la vinya de la parroquia, no 'n tindrian ni per bonichs pera la major-dona.

Els coadjutors s' han de contentar ab menos encare. De 8 á 14 duros mensuals y llestos. Els beneficiats se 'n embutxacan de 18 á 27 segons la categoria dels beneficis que disfrutan.

Perque 's vegi de cop la desigualtat en el reparto, bastará saber que mes de la meytat del pressupost eclesiástich se queda en mans del alt clero que no arriba á constar de 900 personas. Son els peixos grossos que tot s' ho tragan. Lo restant se reparteix entre mes de 22,000 *peixi-minuti*, y aixó que aquests sent els que menos cobran son els que mes treballan, corrent al seu cárrech tots els serveys espirituals.

S' ha de tenir en compte que no es sols la xifra consignada en el pressupost la que agabellan els peixos grossos de la clerecia. Cap iglesia del mon pot competir ab l' espanyola en materia de gangas. Aquí están sino els *acerbos pios*, que se 'ls menjan exclusivament els bisbes y canones; aquí 'ls fondos secrets que administran sense donarne compte á ningú; aquí las fincas ocultes que disfrutan; aquí las capellanías incumplidas, las piasas vacants y una porció mes de socialinyas, en que l' Estat no pot ficarhi la vista, perque 'l pressupost eclesiástich se cobra al engrós, sense que 'ls que 'l percibeixin vinguin obligats á donar comptes á ningú. L' Estat que s' entromet en tot, no pot ficarse ab ells.

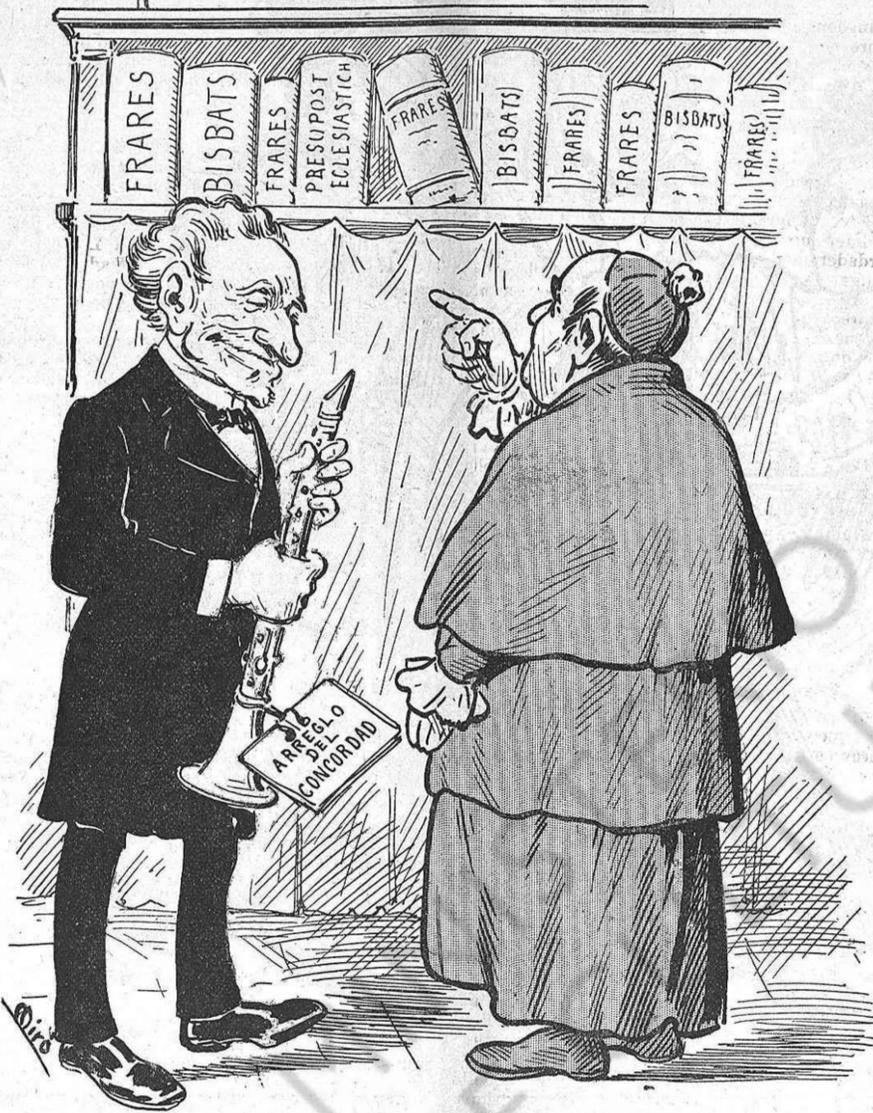
Entre tant son molts els capellans de la caterva que si no s' espavilan cassant pel seu compte en els remats de las ovelles que tenen confiadas, s' están morint de gana: els temples parroquials s' esquerdan y s' enfonzan, y no 's dona una sola vegada 'l cas de que las altas gerarquias de la iglesia apliquin una mínima part de las sevas riquesas á la reparació de las iglesias. Las explotan, viuhen d' ellas y las deixan caure.

Si aquesta es l' igualtat en la pobresa que va predicar Jesucrist, en sa peregrinació sobre la terra, que torni á venir al mon y ho digui, si es que no li gela la paraula á la gola l' espectacle ignoble de tanta injusticia unida á una cobdicia tan desapoderada.

Si 'ls peixos menuts fossen susceptibles de un impuls de dignitat personal, ó treballarian resoltament per obtenir un reparto mes equitatiu dels cabals eclesiástichs, ó tirant enlayre el barret de teula de una manotada se declararian en *huelga* al crit

La qüestió del clero

MAGATZÉM DE MÚSICA RELIGIOSA

—Don Práxedes, fora aquestas pessas d' aquí, *toqui* tot lo que vulgui.

de—Ja que sols menjan els peixos grossos, que tra ballin ells sols.

P. DEL O.

¡RES!

—¿Qué passa? —Res. Potser may s' havia trobat Espanya en tan bella situació.

Tot reposa en santa calma: el cel, la terra, els partits, las institucions, las casas, las bestias, els vius, els morts... —Els morts, ja m' ho figurava. —Vaja, vull dir que no hi ha en tot aquest tros de mapa res que 'ns fassi coure 'ls ulls. —¿Es de debó?

—Tal com raja. Miri al seu alrededor, inspeccioni 'l panorama que la nació li ofereix, y digui, ab la má posada sobre 'l cor, si aquest país mes qu' Espanya no es Arcadia. El govern está content perque al últim el Sant Pare li ha enviat aquell paperot que diu que temps há esperava. No tenim sombra de cólera ni cap epidemia extranya; els quates van á la puja; els cambis van á la baixa; la marina, satisfeta; l' exércit, com una malva; els amichs, suca que suca; el país, paga que paga. —¿No s' ha parlat d' un ayguat? —¡Ah, sí!... Quatre ó cinch comarcas han sigut aquestos días completament arrasadas, ab perdus de tots els fruyts, tots els bous, todas las vacas, tots els caballs, tots els burros y diu que todas las casas.

Pero una flor no fa estiu. —¿De Gerri també no s' parla...? —¡Ah, sí!... Se 'ls ha derrumbat tot un costat de montanya demunt d' una carretera qu' estaban, crech, explananta, y hi ha hagut no sé quants morts, y ferits y otras desgracias. Pero aixó es un fet casual. —¿No ha passat res á la esquadra? —No; es dir, sí: total no res.

El *Cisneros*, quan anava á deixá 'l port del Ferrol, ha tingut la poca gracia de deixarse fer malbé unas pessas de la máquina, y ara no pot caminar fins que quedin reparadas las averias suertadas. Pero aixó no té importancia. —¿Qué hi ha hagut en certs carrils? —¡Ah, sí!... Alló que sempre passa,

dos ó tres xochs en pochos días. Agullas mal colocadas, ordres que no 's donan bé, vias que tot just s' aguantan, y, es clar, quan menos s' hi pensa, ¡cataplú! topan dos máquinas, s' estrellan quatre wagons, se rompen sis ó vuyt camas, s' extravian uns quants brassos, y vingan desfilas y árnicas y camillas y atahúts. Pero aquestas son desgracias que passen á tot arreu. —Y Andalucía ¿cóm marxa? —Bé; sino que diu que 'ls ánims de la classe proletaria están bastant excitats, y la classe mitja passa una penuria espantosa, y 'l pa no hi abunda gayre y 'l cel s' hi está posant negre. Pero ¿quí es que va á fixarse en aquestas tonterias? —En restim, que ara com ara... —Que ara com ara vivim en una pau octaviana, que no passa asi res que mereixi mencionarse y qu' en rigor, si no fos que per tot hi ha bofetadas, y desaffos, y tiros, y crims, y tripas enlayre, y disgustos per consums, y pinyas per qüestió d' ayguas, y barallas per miseria y atrocitats per carpanta, digui lo que digui 'l món, seria la hermosa Espanya una immensa bassa d' oli ó una scursal de Xauxa.

C. GUMÁ

PARLANT AB EN MORET

rebre estava posantse cosmètic al bigoti y cargolantse las puntas.

—Ja ho veu—va dirme somrihent y brindantme un asiento—visch tan atrafegat, que ni temps tinch pera ocuparme de la fatxada del edifici y haig d' aprofitar per ferho un moment qualsevol. Ja 'm dispensará ¿eh?

—¡Vol callar!—vaig respóndreli jo, considerant que podriam darnos per ben contents si todas las llibertats que don Segimón se pren ab nosaltres fossin com aquesta.

Adressadas per fi las dugas puntas del bigoti, que s' aguantavan tiesas y afiladas com las banye-

tas d' un toro novell—y que 'm dispensi 'l senyor Moret la comparansa,—'l eloqüent ministre de la Governació va mirarme ab aquella afabilitat que 'l caracteriza y qu' es una de las sevas armas més temibles.

—Vosté deu venir... —Ja s' ho pot figurar. A satisfacer la curiositat, tan natural en nosaltres... ¿Tan mateix es cert que s' ha rebut del Vaticá la famosa nota?

—Certíssim. Una nota admirable, com tot lo que surt d' aquell respectable centro.

—¿Y qué diu? —Res.

—¿Cóm s' entén? —Pues... que no diu res.

—¿Qu' es molt curta? —Al contrari, larguíssima. ¿No ha assistit vosté may á un d' aquests banquetes interminables, al final dels quals, després d' haver menjat d' una pila de cosas, un no sab lo que ha menjat? Lo mateix passa ab la nota de Roma: després d' haverla llegida, es impossible saber lo que diu.

—Pues ¿per qué la califica de nota admirable? —Perque ho es en efecte! ¿Vol vosté res més digno d' admiració que aixó de saber omplir una pila de planas, y omplirlas bé, sense dir res?

—Suposo que la tal nota deurá quedar contestada.

—¡Vaya! Y de la manera que s' mereix.

—¿L' escriurá vosté la contestació? —No: el duch d' Almodóvar, qu' es, dintre del ministeri, el que, en materia d' enrahonar tot un' hora y escriure tot un dia sense dir res, hi té la má més trencada.

—Vol dir donchs que aixó dels pactes ab Roma va llarch.

—¿Si hi va? Miri: si vosté ha d' enmatllevar diners y troba qui 'ls hi deixa, comensi 'l pagaré d' aquesta manera: *Pagaré el día en que queden terminadas las negociaciones entre Roma y España*... De conformarse 'l prestamista ab aquesta condició, ja li asseguro jo que 'l infelís no cobra may més.

—Y bé, ¿de la concentració, qué me 'n diu? —¿De quina concentració parla? ¿D' aquesta especie de colla de Sant Mus que han organiat en Romero Robledo, el duch de Tetuán y en López Domínguez?

—Sembla que vosté se 'n riu una mica.

—Y dugas micas y tot. Per xó, si li haig de ser franch, li diré que 'ls primers que se 'n riuhon son els mateixos que 'l han formada.

—¡Ah! ¿Opina vosté que no van de bona fé?

—Aixó ni somiarho!... Suposar bona fé en un polítich d' altura, es insultarlo, deprimirlo, tractarlo de memo. Pero ab en Romero, en Tetuán y en López Domínguez, á més de no haverhi bona fé, no hi ha ni sisquera bona esperansa.

—¿No creuhon en l' éxit de la seva conjunció? —Ni 'ls mills!

—Pues ¿per qué 'l han feta? —Perque sí, per matá 'l temps, per no perdre la costum. ¡Es natural, home! Si tres cassadors se troban ¿de qué parlarán? De casa, de gossos, d' escopetas... Si 'ls que s' troban son pescadors ¿de qué han de parlar? D' ams, de peixos, d' esquers infallible... Pues apliqui 'l qüento. S' han trobat aquest istiu al nord en Tetuán, en López Domínguez y en Romero, cassadors del pressupost y pescadors de l' olla nacional y, no cal dirho, ¿de qué volia vosté que s' ocupessin sino de conjuras, de concentracions, de buscar la manera més curta y segura d' apoderarse de la clau del rebost?

—Pero, aquesta clau... —Es inútil que 's molestin: la té don Práxedes, y continuará tenintla fins que 'l cor li digui prou.

—A propòsit. Quan ell se 'n cansi ¿será efectiva-ment vosté el seu hereu?

—Sembla que sí.

—No obstant, s' assegura qu' en Montero Ríos y en Vega de Armijo hi tiran bastantas cosas.

—Es lo únich que d' ells se 'n pot esperar.

—¿Y la seva oposició no 'l intimida?

—¡Cál! Aquí, com entre 'ls moros, no hi ha més Deu que Deu, y Sagasta, qu' es el seu profeta. Si don Práxedes un dia diu: «En Moret s' encarrega del tinglado», vosté veurá com tothom calla y 'ls que avuy més se remouhen son els primers que venen á felicitar-me.

—Un altre assumpto. ¿Cóm está lo de tornar las garantías á Barcelona?

—Molt bé; tan bé, que lo més calent es l' ayguera.

—¿No las restableixen?

—No. ¿Per qué? ¡Si allá, fora quatre tarambanas que no més pensan en moure taratla, ningú las voll!

—¿Ningú?

—O ben poch se 'n hi falta. Cert que, á la llum del día y per cubrir las apariencias, hi ha algunas personas que las demanan, pero després d' haverho fet, se 'm presentan secretament y ab molt misteri y 'm diuhon en veu baixa:—Don Segimón, no 'n fassi cabal de la nostra petició: no las necessitem per res las garantías.

—Deurá ser gent d' aquesta que, ab garantías ó sense, sempre acostuma á fer lo que li dona la gana.

—Son las forsas vivas del país, els elements que ostentan la verdadera representació social, els que... Y 'l senyor Moret m' anava á fer, sens dupte, un discurs d' aquells que á un el deixan de pedra, quan aparegué un ordenansa que va donarli un recado á cau d' orella.

—¡Ah! Dispensim—va dirme 'l ministre:—en l' habitació vehíma m' están esperant.

La insinuació no podia ser més delicada. Havia ferminat la conferencia.

Vaig baixar l' escala y, tot baixantla, anava jo dientme entre mí:

—¿Qui deu ser el que l' espera? ¿Una quadrilla de frares que venen á solicitar la seva protecció?... ¿Una comissió de murciáns que desitjan parlarli del pebre vermell?... ¿Un criat que vé á ferli á saber que 'l dinar ja está á punt?...

FANTASTICH

Espanya y 'ls seus pretendents

—Sí; bonas paraulas, moltes; pero en el fondo, tots veniu per lo mateix: per aixafarme la guitarra.

Y quan algú li preguntava:
—Que son aquestas pedras, Benet?
Ell responia:
—Son mostrars de las casas que tinch per vendre.

Al registre civil:
—Vinch á declarar la defunció de la meva sogra.
—Está bé ¿á quina hora ha mort?
—Oh, de morta no ho es encare; pero 'l metje as-segura que no arribará á la nit. En vista de lo qual, m' he dit: Arribat al jutjat, que demá, quan sigui difunta, ab la alegría podrías descuydarte'n.

XARADA

La filla del senyor Tot
es molt hu-dos y bufona,
y molt tercera-segona...
(perque sé que té bon dot.)
Pero per mí tant se val
com que jo sé que m' estima
l' hi vull demanar sa prima
per casarm'hi per Nadal.

EUDALT SALA

ENDAVINALLA

Al estiu tothom me vol
y al hivern ningú 'm fa cas,
puig so al estiu un consol
y al hivern sols un embràs.
Totas las donas á mí
me portan estimació,
al usarme 'm fan dí sí
y al cridarme 'm diuen no.

ANTONI FELIU

TRENCA-CLOSCAS

RAMON BESA UBAL

Formar el títol de una comedieta castellana.

J. MASSÓ A.

CONVERSA

—¿May dirías abont aném?
—¿Potser á Barcelona?
—Sí.
—¿A qué fer?
—A veure el meu germá.
—¿Quín?
—Home, ja ho havém dit tots dos.

J. ALBERTÍ Y P.

GEROGLÍFICH COMPRIMIT

SI O EL

A. LLAUDÓ M.

Caballers: Toni Baduá, F. Doménech Munté, Tuné, Juanet M., P. C., J. P. Ampurdanés, Ll. Bonatera, R. Torrent, Raymundo, Toni mana, Un ferreter de Figueras, J. D. y C., Idos etcétera y Noy de la Pepa: De cara al rincón...

Caballers: Pau Pau Pou, Enrich, Sansolí, Albertet de Vilafranca, Carme Mata (U.), Unió M. L., T. Rusca, F. Joanet, T. Oñemrec, Antoni Feliu y A. S. Viñals: Premio al mérito.

Caballers: A. B. y F., E. M. G., A. B. y P., M., A. J. P. y J. U.: Si 's descuydan un xich més ja no hi son á temps. De tots modos, mercé, val mes tart que may.

Caballer: Oesile C.: Anirá l' epigrama.—Sisquet del Full: Aprofitable.—J. G.: Ab el temps vosté farà algo.—F. Escolar: No serveixen, per ara.—Teodor: Molt bé; gracias.—Gil: Té un carácter massa particular.—V. O. A.: La xarada es bastant defectuosa. Lo altre potser va-ji quan siga ocasió.—Saragata: Hi ha més días que llan-gosinas... Alló de la semana passada per xo, no vá.—T. Rusca: Alló del Interes comensa bé y acaba mala-ment.—Manel de R.: Ho llegirém y per poch que 'ns agradi, ja ho sab.—Rampells: La majoria están bé y se 's destinará tal com destija.—Casimir B. de C.: Hi ha en ella geni creador, pero la forma es poch cuidada.

—J. Moret de G.: Tot no li asseguro, pero alguna cosa sí.—J. C. y P.: Rebut els originals y que Agathos li conservi l' humor.—J. Ll.: Gracias per l' envió.—E. R. y G.: Son magres y aixerrahidas.—A. R. y Ll.: No 'ns ha acabat de convencer.—A. A. y R.: Es molt poca cosa.—J. F. P.: No 'ns agrada prou.—A. Benzet: Rebut y gracias.—Ll. Mingarro: Igualment.—Andrésito: Es-cullirém lo que 'ns convinga.—J. M.: Es irregular.—B. Bonet: Van bé y 's publicarán.—Ramón Roig: Ens en alegrém.—Ll. M. A.: Ho llegirém. El vers per de promp-te no vá.—A. B. R.: El sonet es desastroso.—J. S.: Gra-cias; entra en cartera.—Xech de Ll.: No 'ns es possible insertarho.—Milímetre: Lo mateix li dibem.—Manuel Abas: No pot anar.—Círcul Republicá Históric (Sant Martí): Agrahim vivament l' atenció y tindíram un ver-dader gust en assistirhi si las ocupaciones ens ho perme-tessin.—Xech de Llanés: Es una petitesa que no té im-portancia.—O. C. (Tiana): La seva carta, á mes de ser molt confusa, careix d' interés.—R. Pons Orfila: Ab tot el sentiment hem de dirli que las condiciones del nostre periódich no 'ns permeten accedir á lo que 'ns demana.

—J. C. y P.: Rebut els originals y que Agathos li conservi l' humor.—J. Ll.: Gracias per l' envió.—E. R. y G.: Son magres y aixerrahidas.—A. R. y Ll.: No 'ns ha acabat de convencer.—A. A. y R.: Es molt poca cosa.—J. F. P.: No 'ns agrada prou.—A. Benzet: Rebut y gracias.—Ll. Mingarro: Igualment.—Andrésito: Es-cullirém lo que 'ns convinga.—J. M.: Es irregular.—B. Bonet: Van bé y 's publicarán.—Ramón Roig: Ens en alegrém.—Ll. M. A.: Ho llegirém. El vers per de promp-te no vá.—A. B. R.: El sonet es desastroso.—J. S.: Gra-cias; entra en cartera.—Xech de Ll.: No 'ns es possible insertarho.—Milímetre: Lo mateix li dibem.—Manuel Abas: No pot anar.—Círcul Republicá Históric (Sant Martí): Agrahim vivament l' atenció y tindíram un ver-dader gust en assistirhi si las ocupaciones ens ho perme-tessin.—Xech de Llanés: Es una petitesa que no té im-portancia.—O. C. (Tiana): La seva carta, á mes de ser molt confusa, careix d' interés.—R. Pons Orfila: Ab tot el sentiment hem de dirli que las condiciones del nostre periódich no 'ns permeten accedir á lo que 'ns demana.

—J. C. y P.: Rebut els originals y que Agathos li conservi l' humor.—J. Ll.: Gracias per l' envió.—E. R. y G.: Son magres y aixerrahidas.—A. R. y Ll.: No 'ns ha acabat de convencer.—A. A. y R.: Es molt poca cosa.—J. F. P.: No 'ns agrada prou.—A. Benzet: Rebut y gracias.—Ll. Mingarro: Igualment.—Andrésito: Es-cullirém lo que 'ns convinga.—J. M.: Es irregular.—B. Bonet: Van bé y 's publicarán.—Ramón Roig: Ens en alegrém.—Ll. M. A.: Ho llegirém. El vers per de promp-te no vá.—A. B. R.: El sonet es desastroso.—J. S.: Gra-cias; entra en cartera.—Xech de Ll.: No 'ns es possible insertarho.—Milímetre: Lo mateix li dibem.—Manuel Abas: No pot anar.—Círcul Republicá Históric (Sant Martí): Agrahim vivament l' atenció y tindíram un ver-dader gust en assistirhi si las ocupaciones ens ho perme-tessin.—Xech de Llanés: Es una petitesa que no té im-portancia.—O. C. (Tiana): La seva carta, á mes de ser molt confusa, careix d' interés.—R. Pons Orfila: Ab tot el sentiment hem de dirli que las condiciones del nostre periódich no 'ns permeten accedir á lo que 'ns demana.

—J. C. y P.: Rebut els originals y que Agathos li conservi l' humor.—J. Ll.: Gracias per l' envió.—E. R. y G.: Son magres y aixerrahidas.—A. R. y Ll.: No 'ns ha acabat de convencer.—A. A. y R.: Es molt poca cosa.—J. F. P.: No 'ns agrada prou.—A. Benzet: Rebut y gracias.—Ll. Mingarro: Igualment.—Andrésito: Es-cullirém lo que 'ns convinga.—J. M.: Es irregular.—B. Bonet: Van bé y 's publicarán.—Ramón Roig: Ens en alegrém.—Ll. M. A.: Ho llegirém. El vers per de promp-te no vá.—A. B. R.: El sonet es desastroso.—J. S.: Gra-cias; entra en cartera.—Xech de Ll.: No 'ns es possible insertarho.—Milímetre: Lo mateix li dibem.—Manuel Abas: No pot anar.—Círcul Republicá Históric (Sant Martí): Agrahim vivament l' atenció y tindíram un ver-dader gust en assistirhi si las ocupaciones ens ho perme-tessin.—Xech de Llanés: Es una petitesa que no té im-portancia.—O. C. (Tiana): La seva carta, á mes de ser molt confusa, careix d' interés.—R. Pons Orfila: Ab tot el sentiment hem de dirli que las condiciones del nostre periódich no 'ns permeten accedir á lo que 'ns demana.

—J. C. y P.: Rebut els originals y que Agathos li conservi l' humor.—J. Ll.: Gracias per l' envió.—E. R. y G.: Son magres y aixerrahidas.—A. R. y Ll.: No 'ns ha acabat de convencer.—A. A. y R.: Es molt poca cosa.—J. F. P.: No 'ns agrada prou.—A. Benzet: Rebut y gracias.—Ll. Mingarro: Igualment.—Andrésito: Es-cullirém lo que 'ns convinga.—J. M.: Es irregular.—B. Bonet: Van bé y 's publicarán.—Ramón Roig: Ens en alegrém.—Ll. M. A.: Ho llegirém. El vers per de promp-te no vá.—A. B. R.: El sonet es desastroso.—J. S.: Gra-cias; entra en cartera.—Xech de Ll.: No 'ns es possible insertarho.—Milímetre: Lo mateix li dibem.—Manuel Abas: No pot anar.—Círcul Republicá Históric (Sant Martí): Agrahim vivament l' atenció y tindíram un ver-dader gust en assistirhi si las ocupaciones ens ho perme-tessin.—Xech de Llanés: Es una petitesa que no té im-portancia.—O. C. (Tiana): La seva carta, á mes de ser molt confusa, careix d' interés.—R. Pons Orfila: Ab tot el sentiment hem de dirli que las condiciones del nostre periódich no 'ns permeten accedir á lo que 'ns demana.

—J. C. y P.: Rebut els originals y que Agathos li conservi l' humor.—J. Ll.: Gracias per l' envió.—E. R. y G.: Son magres y aixerrahidas.—A. R. y Ll.: No 'ns ha acabat de convencer.—A. A. y R.: Es molt poca cosa.—J. F. P.: No 'ns agrada prou.—A. Benzet: Rebut y gracias.—Ll. Mingarro: Igualment.—Andrésito: Es-cullirém lo que 'ns convinga.—J. M.: Es irregular.—B. Bonet: Van bé y 's publicarán.—Ramón Roig: Ens en alegrém.—Ll. M. A.: Ho llegirém. El vers per de promp-te no vá.—A. B. R.: El sonet es desastroso.—J. S.: Gra-cias; entra en cartera.—Xech de Ll.: No 'ns es possible insertarho.—Milímetre: Lo mateix li dibem.—Manuel Abas: No pot anar.—Círcul Republicá Históric (Sant Martí): Agrahim vivament l' atenció y tindíram un ver-dader gust en assistirhi si las ocupaciones ens ho perme-tessin.—Xech de Llanés: Es una petitesa que no té im-portancia.—O. C. (Tiana): La seva carta, á mes de ser molt confusa, careix d' interés.—R. Pons Orfila: Ab tot el sentiment hem de dirli que las condiciones del nostre periódich no 'ns permeten accedir á lo que 'ns demana.

—J. C. y P.: Rebut els originals y que Agathos li conservi l' humor.—J. Ll.: Gracias per l' envió.—E. R. y G.: Son magres y aixerrahidas.—A. R. y Ll.: No 'ns ha acabat de convencer.—A. A. y R.: Es molt poca cosa.—J. F. P.: No 'ns agrada prou.—A. Benzet: Rebut y gracias.—Ll. Mingarro: Igualment.—Andrésito: Es-cullirém lo que 'ns convinga.—J. M.: Es irregular.—B. Bonet: Van bé y 's publicarán.—Ramón Roig: Ens en alegrém.—Ll. M. A.: Ho llegirém. El vers per de promp-te no vá.—A. B. R.: El sonet es desastroso.—J. S.: Gra-cias; entra en cartera.—Xech de Ll.: No 'ns es possible insertarho.—Milímetre: Lo mateix li dibem.—Manuel Abas: No pot anar.—Círcul Republicá Históric (Sant Martí): Agrahim vivament l' atenció y tindíram un ver-dader gust en assistirhi si las ocupaciones ens ho perme-tessin.—Xech de Llanés: Es una petitesa que no té im-portancia.—O. C. (Tiana): La seva carta, á mes de ser molt confusa, careix d' interés.—R. Pons Orfila: Ab tot el sentiment hem de dirli que las condiciones del nostre periódich no 'ns permeten accedir á lo que 'ns demana.

—J. C. y P.: Rebut els originals y que Agathos li conservi l' humor.—J. Ll.: Gracias per l' envió.—E. R. y G.: Son magres y aixerrahidas.—A. R. y Ll.: No 'ns ha acabat de convencer.—A. A. y R.: Es molt poca cosa.—J. F. P.: No 'ns agrada prou.—A. Benzet: Rebut y gracias.—Ll. Mingarro: Igualment.—Andrésito: Es-cullirém lo que 'ns convinga.—J. M.: Es irregular.—B. Bonet: Van bé y 's publicarán.—Ramón Roig: Ens en alegrém.—Ll. M. A.: Ho llegirém. El vers per de promp-te no vá.—A. B. R.: El sonet es desastroso.—J. S.: Gra-cias; entra en cartera.—Xech de Ll.: No 'ns es possible insertarho.—Milímetre: Lo mateix li dibem.—Manuel Abas: No pot anar.—Círcul Republicá Históric (Sant Martí): Agrahim vivament l' atenció y tindíram un ver-dader gust en assistirhi si las ocupaciones ens ho perme-tessin.—Xech de Llanés: Es una petitesa que no té im-portancia.—O. C. (Tiana): La seva carta, á mes de ser molt confusa, careix d' interés.—R. Pons Orfila: Ab tot el sentiment hem de dirli que las condiciones del nostre periódich no 'ns permeten accedir á lo que 'ns demana.

—J. C. y P.: Rebut els originals y que Agathos li conservi l' humor.—J. Ll.: Gracias per l' envió.—E. R. y G.: Son magres y aixerrahidas.—A. R. y Ll.: No 'ns ha acabat de convencer.—A. A. y R.: Es molt poca cosa.—J. F. P.: No 'ns agrada prou.—A. Benzet: Rebut y gracias.—Ll. Mingarro: Igualment.—Andrésito: Es-cullirém lo que 'ns convinga.—J. M.: Es irregular.—B. Bonet: Van bé y 's publicarán.—Ramón Roig: Ens en alegrém.—Ll. M. A.: Ho llegirém. El vers per de promp-te no vá.—A. B. R.: El sonet es desastroso.—J. S.: Gra-cias; entra en cartera.—Xech de Ll.: No 'ns es possible insertarho.—Milímetre: Lo mateix li dibem.—Manuel Abas: No pot anar.—Círcul Republicá Históric (Sant Martí): Agrahim vivament l' atenció y tindíram un ver-dader gust en assistirhi si las ocupaciones ens ho perme-tessin.—Xech de Llanés: Es una petitesa que no té im-portancia.—O. C. (Tiana): La seva carta, á mes de ser molt confusa, careix d' interés.—R. Pons Orfila: Ab tot el sentiment hem de dirli que las condiciones del nostre periódich no 'ns permeten accedir á lo que 'ns demana.

—J. C. y P.: Rebut els originals y que Agathos li conservi l' humor.—J. Ll.: Gracias per l' envió.—E. R. y G.: Son magres y aixerrahidas.—A. R. y Ll.: No 'ns ha acabat de convencer.—A. A. y R.: Es molt poca cosa.—J. F. P.: No 'ns agrada prou.—A. Benzet: Rebut y gracias.—Ll. Mingarro: Igualment.—Andrésito: Es-cullirém lo que 'ns convinga.—J. M.: Es irregular.—B. Bonet: Van bé y 's publicarán.—Ramón Roig: Ens en alegrém.—Ll. M. A.: Ho llegirém. El vers per de promp-te no vá.—A. B. R.: El sonet es desastroso.—J. S.: Gra-cias; entra en cartera.—Xech de Ll.: No 'ns es possible insertarho.—Milímetre: Lo mateix li dibem.—Manuel Abas: No pot anar.—Círcul Republicá Históric (Sant Martí): Agrahim vivament l' atenció y tindíram un ver-dader gust en assistirhi si las ocupaciones ens ho perme-tessin.—Xech de Llanés: Es una petitesa que no té im-portancia.—O. C. (Tiana): La seva carta, á mes de ser molt confusa, careix d' interés.—R. Pons Orfila: Ab tot el sentiment hem de dirli que las condiciones del nostre periódich no 'ns permeten accedir á lo que 'ns demana.

—J. C. y P.: Rebut els originals y que Agathos li conservi l' humor.—J. Ll.: Gracias per l' envió.—E. R. y G.: Son magres y aixerrahidas.—A. R. y Ll.: No 'ns ha acabat de convencer.—A. A. y R.: Es molt poca cosa.—J. F. P.: No 'ns agrada prou.—A. Benzet: Rebut y gracias.—Ll. Mingarro: Igualment.—Andrésito: Es-cullirém lo que 'ns convinga.—J. M.: Es irregular.—B. Bonet: Van bé y 's publicarán.—Ramón Roig: Ens en alegrém.—Ll. M. A.: Ho llegirém. El vers per de promp-te no vá.—A. B. R.: El sonet es desastroso.—J. S.: Gra-cias; entra en cartera.—Xech de Ll.: No 'ns es possible insertarho.—Milímetre: Lo mateix li dibem.—Manuel Abas: No pot anar.—Círcul Republicá Históric (Sant Martí): Agrahim vivament l' atenció y tindíram un ver-dader gust en assistirhi si las ocupaciones ens ho perme-tessin.—Xech de Llanés: Es una petitesa que no té im-portancia.—O. C. (Tiana): La seva carta, á mes de ser molt confusa, careix d' interés.—R. Pons Orfila: Ab tot el sentiment hem de dirli que las condiciones del nostre periódich no 'ns permeten accedir á lo que 'ns demana.

—J. C. y P.: Rebut els originals y que Agathos li conservi l' humor.—J. Ll.: Gracias per l' envió.—E. R. y G.: Son magres y aixerrahidas.—A. R. y Ll.: No 'ns ha acabat de convencer.—A. A. y R.: Es molt poca cosa.—J. F. P.: No 'ns agrada prou.—A. Benzet: Rebut y gracias.—Ll. Mingarro: Igualment.—Andrésito: Es-cullirém lo que 'ns convinga.—J. M.: Es irregular.—B. Bonet: Van bé y 's publicarán.—Ramón Roig: Ens en alegrém.—Ll. M. A.: Ho llegirém. El vers per de promp-te no vá.—A. B. R.: El sonet es desastroso.—J. S.: Gra-cias; entra en cartera.—Xech de Ll.: No 'ns es possible insertarho.—Milímetre: Lo mateix li dibem.—Manuel Abas: No pot anar.—Círcul Republicá Históric (Sant Martí): Agrahim vivament l' atenció y tindíram un ver-dader gust en assistirhi si las ocupaciones ens ho perme-tessin.—Xech de Llanés: Es una petitesa que no té im-portancia.—O. C. (Tiana): La seva carta, á mes de ser molt confusa, careix d' interés.—R. Pons Orfila: Ab tot el sentiment hem de dirli que las condiciones del nostre periódich no 'ns permeten accedir á lo que 'ns demana.

—J. C. y P.: Rebut els originals y que Agathos li conservi l' humor.—J. Ll.: Gracias per l' envió.—E. R. y G.: Son magres y aixerrahidas.—A. R. y Ll.: No 'ns ha acabat de convencer.—A. A. y R.: Es molt poca cosa.—J. F. P.: No 'ns agrada prou.—A. Benzet: Rebut y gracias.—Ll. Mingarro: Igualment.—Andrésito: Es-cullirém lo que 'ns convinga.—J. M.: Es irregular.—B. Bonet: Van bé y 's publicarán.—Ramón Roig: Ens en alegrém.—Ll. M. A.: Ho llegirém. El vers per de promp-te no vá.—A. B. R.: El sonet es desastroso.—J. S.: Gra-cias; entra en cartera.—Xech de Ll.: No 'ns es possible insertarho.—Milímetre: Lo mateix li dibem.—Manuel Abas: No pot anar.—Círcul Republicá Históric (Sant Martí): Agrahim vivament l' atenció y tindíram un ver-dader gust en assistirhi si las ocupaciones ens ho perme-tessin.—Xech de Llanés: Es una petitesa que no té im-portancia.—O. C. (Tiana): La seva carta, á mes de ser molt confusa, careix d' interés.—R. Pons Orfila: Ab tot el sentiment hem de dirli que las condiciones del nostre periódich no 'ns permeten accedir á lo que 'ns demana.

—J. C. y P.: Rebut els originals y que Agathos li conservi l' humor.—J. Ll.: Gracias per l' envió.—E. R. y G.: Son magres y aixerrahidas.—A. R. y Ll.: No 'ns ha acabat de convencer.—A. A. y R.: Es molt poca cosa.—J. F. P.: No 'ns agrada prou.—A. Benzet: Rebut y gracias.—Ll. Mingarro: Igualment.—Andrésito: Es-cullirém lo que 'ns convinga.—J. M.: Es irregular.—B. Bonet: Van bé y 's publicarán.—Ramón Roig: Ens en alegrém.—Ll. M. A.: Ho llegirém. El vers per de promp-te no vá.—A. B. R.: El sonet es desastroso.—J. S.: Gra-cias; entra en cartera.—Xech de Ll.: No 'ns es possible insertarho.—Milímetre: Lo mateix li dibem.—Manuel Abas: No pot anar.—Círcul Republicá Históric (Sant Martí): Agrahim vivament l' atenció y tindíram un ver-dader gust en assistirhi si las ocupaciones ens ho perme-tessin.—Xech de Llanés: Es una petitesa que no té im-portancia.—O. C. (Tiana): La seva carta, á mes de ser molt confusa, careix d' interés.—R. Pons Orfila: Ab tot el sentiment hem de dirli que las condiciones del nostre periódich no 'ns permeten accedir á lo que 'ns demana.

—J. C. y P.: Rebut els originals y que Agathos li conservi l' humor.—J. Ll.: Gracias per l' envió.—E. R. y G.: Son magres y aixerrahidas.—A. R. y Ll.: No 'ns ha acabat de convencer.—A. A. y R.: Es molt poca cosa.—J. F. P.: No 'ns agrada prou.—A. Benzet: Rebut y gracias.—Ll. Mingarro: Igualment.—Andrésito: Es-cullirém lo que 'ns convinga.—J. M.: Es irregular.—B. Bonet: Van bé y 's publicarán.—Ramón Roig: Ens en alegrém.—Ll. M. A.: Ho llegirém. El vers per de promp-te no vá.—A. B. R.: El sonet es desastroso.—J. S.: Gra-cias; entra en cartera.—Xech de Ll.: No 'ns es possible insertarho.—Milímetre: Lo mateix li dibem.—Manuel Abas: No pot anar.—Círcul Republicá Históric (Sant Martí): Agrahim vivament l' atenció y tindíram un ver-dader gust en assistirhi si las ocupaciones ens ho perme-tessin.—Xech de Llanés: Es una petitesa que no té im-portancia.—O. C. (Tiana): La seva carta, á mes de ser molt confusa, careix d' interés.—R. Pons Orfila: Ab tot el sentiment hem de dirli que las condiciones del nostre periódich no 'ns permeten accedir á lo que 'ns demana.

—J. C. y P.: Rebut els originals y que Agathos li conservi l' humor.—J. Ll.: Gracias per l' envió.—E. R. y G.: Son magres y aixerrahidas.—A. R. y Ll.: No 'ns ha acabat de convencer.—A. A. y R.: Es molt poca cosa.—J. F. P.: No 'ns agrada prou.—A. Benzet: Rebut y gracias.—Ll. Mingarro: Igualment.—Andrésito: Es-cullirém lo que 'ns convinga.—J. M.: Es irregular.—B. Bonet: Van bé y 's publicarán.—Ramón Roig: Ens en alegrém.—Ll. M. A.: Ho llegirém. El vers per de promp-te no vá.—A. B. R.: El sonet es desastroso.—J. S.: Gra-cias; entra en cartera.—Xech de Ll.: No 'ns es possible insertarho.—Milímetre: Lo mateix li dibem.—Manuel Abas: No pot anar.—Círcul Republicá Históric (Sant Martí): Agrahim vivament l' atenció y tindíram un ver-dader gust en assistirhi si las ocupaciones ens ho perme-tessin.—Xech de Llanés: Es una petitesa que no té im-portancia.—O. C. (Tiana): La seva carta, á mes de ser molt confusa, careix d' interés.—R. Pons Orfila: Ab tot el sentiment hem de dirli que las condiciones del nostre periódich no 'ns permeten accedir á lo que 'ns demana.

—J. C. y P.: Rebut els originals y que Agathos li conservi l' humor.—J. Ll.: Gracias per l' envió.—E. R. y G.: Son magres y aixerrahidas.—A. R. y Ll.: No 'ns ha acabat de convencer.—A. A. y R.: Es molt poca cosa.—J. F. P.: No 'ns agrada prou.—A. Benzet: Rebut y gracias.—Ll. Mingarro: Igualment.—Andrésito: Es-cullirém lo que 'ns convinga.—J. M.: Es irregular.—B. Bonet: Van bé y 's publicarán.—Ramón Roig: Ens en alegrém.—Ll. M. A.: Ho llegirém. El vers per de promp-te no vá.—A. B. R.: El sonet es desastroso.—J. S.: Gra-cias; entra en cartera.—Xech de Ll.: No 'ns es possible insertarho.—Milímetre: Lo mateix li dibem.—Manuel Abas: No pot anar.—Círcul Republicá Históric (Sant Martí): Agrahim vivament l' atenció y tindíram un ver-dader gust en assistirhi si las ocupaciones ens ho perme-tessin.—Xech de Llanés: Es una petitesa que no té im-portancia.—O. C. (Tiana): La seva carta, á mes de ser molt confusa, careix d' interés.—R. Pons Orfila: Ab tot el sentiment hem de dirli que las condiciones del nostre periódich no 'ns permeten accedir á lo que 'ns demana.

—J. C. y P.: Rebut els originals y que Agathos li conservi l' humor.—J. Ll.: Gracias per l' envió.—E. R. y G.: Son magres y aixerrahidas.—A. R. y Ll.: No 'ns ha acabat de convencer.—A. A. y R.: Es molt poca cosa.—J. F. P.: No 'ns agrada prou.—A. Benzet: Rebut y gracias.—Ll. Mingarro: Igualment.—Andrésito: Es-cullirém lo que 'ns convinga.—J. M.: Es irregular.—B. Bonet: Van bé y 's publicarán.—Ramón Roig: Ens en alegrém.—Ll. M. A.: Ho llegirém. El vers per de promp-te no vá.—A. B. R.: El sonet es desastroso.—J. S.: Gra-cias; entra en cartera.—Xech de Ll.: No 'ns es possible insertarho.—Milímetre: Lo mateix li dibem.—Manuel Abas: No pot anar.—Círcul Republicá Históric (Sant Martí): Agrahim vivament l' atenció y tindíram un ver-dader gust en assistirhi si las ocupaciones ens ho perme-tessin.—Xech de Llanés: Es una petitesa que no té im-portancia.—O. C. (Tiana): La seva carta, á mes de ser molt confusa, careix d' interés.—R. Pons Orfila: Ab tot el sentiment hem de dirli que las condiciones del nostre periódich no 'ns permeten accedir á lo que 'ns demana.

REPICHS
G RANS fastuositats han prodigat els ricatxos de Bilbao, en honor de la monarquia, al sol, y únich objeete de que se 'ls prorrogui 'l concert económic que 'ls hi va tan bé, puig allí mentres els pobres pagan els consums, els richs no satisfan contribució de cap mena.

Alguns milions s' han gastat en flors y llums y percalina... pero no tot han sigut glorias y venturas, puig la major part del temps els núvois del cel van estarse orinant sobre aquell espectacle de rebaixament y de codicia.

També allí las autoritats civils han rebut las cor-responents patadas que marcan els Códichs de l' etiqueta regia.

En el moment de desembarcar el rey, l' arcalde de Bilbao se disposava á oferirli la má, y 'l general Linares, interposantse, no ho va permetre.

Lo pitjor es que l' arcalde bilbai portava un discurs perfectament estudiat al cos, y va quedárseli dintre, berrejat ab l' enfado, y ab gran perill de la seva salut.

Aixó vol dir que als reys lo millor es mirarse'ls de lluny. Aixís ho volen els que 'ls rodejan.

Torna á parlarse aquests días d' agitacions carlistas y de amenassas de próxims alsaments.

Peró 'ls caps-pares del partit de la boyna corren perill—y aixó que son tan católics—de convertirse en protestants á forsa de protestar contra las impaciencias dels que bullen.

Y vinga tirar aygua freda, afirmant que 'ls que 's llensin en busca d' aventuras, no ho farán en ser-vey del seu rey, sino en profit dels jugadors de Bolsa.

Altras vegadas ho han fet: res té donchs d' ex-trany que avuy vulguin repetir la sort.

De todas maneras farán sempre honor al lema de la seva bandera:

D. P. R.
Díguinli *Deu, Patria, Rey*; díguinli *Duros, Pesetas, Kals*.
Lo mateix té.

Ara diuen que la nota del Vaticá está redactada en uns termes tan foscos y tan intrincats, que per molt cuidado que 's posi en traduhirla, no hi ha medi humá d' entendrela.

Mes que una nota es un geroglífich.
Després de tot aixó es lo que necessitan tant en Rampolla com en Sagasta.

La qüestió es guanyar temps y anarse rihent dels espanyols.

Durant las festas que ab motiu de certa visita s' han celebrat á Bilbao, s' ha fet la bonica cerimonia de colocar una pedra...

No la primera, sino la última: la última de las obras del port.

¡D' aixó se 'n diu entredrehó!

Que 's mirin en aquest mirall certas poblacions, que no vull anomenar, que tot l' entussiasme 'l gastan en la colocació de las primeras pedras.

Peró may se recordan de colocar las segonas.

Com podria potser explicals'hi un tal Frederich Soler (*Pitarra*), que crech que 'n sab alguna cosa.

L' altre día á l' iglesia de Santa Madrona va sen-tir'shi un espatxet de tiros que feya posar els ca-bells de punta.

¿De qué 's tractava?

A la qüenta 'ls beatos de la parroquia celebravan una festa, y perque tothom se 'n enterés van anar á disparar una tronada al campanar.

Sembla que l' autoritat ha ordenat al rector que tingui lo bondat de *comprimirse* una mica.

Sí, senyor: ara com ara, á Barcelona no estém per soroll.

Hi ha malalts...

La nota que 'ns ha enviat el Vaticá referent á la qüestió del clero, es contestació á un' altra que n' hi va remetre 'l govern espanyol.

Y ¿saben quant temps feya que 'l papa la tenia la nostra nota?

¡Set mesos!

Es una verdadera ofensa á las tortugas y als ca-ragols compararlos per sa lentitut ab els diplomá-tichs de Roma.

May, may aquells animals han gastat tanta calma com aquests.

Vull dir com aquests diplomátics.

Ja está decidit.

Es en vá que 's preocupi ningú de lo qu' en Sa gasta pugni ferne del tupé 'l día que se 'l talli.

S' equivocan de mitj á mitj els que creuben que 'l donará á n' en Moret, com una demostració de que 'l nombra hereu y successor.

En Sagasta está en tractes ab Fransa y Russia, y per lo que toca al tupé, á horas d' ara ja te resolt ferlo servir d' encetall de un gran capdeil interna-cional.

Y ja veurém els espanyols si l' haurém de pagar car.

En el Circo Equestre:

Admirava un espectador á un artista que aixeca-va pesos colossals, y tot eran ponderacions de la seva forsa hercúlea.

—¿Qué es lo que no aixecará aquest home?—deya entussiasmat.

Y un seu vehí, li va dir:
—¿Sab qu' es lo que no alsará ni ell ni ningú? La suspensió de las garantías.

En un cinematógrafo de Valencia va exhibirse una película representant ab tots els sens detalls las festas de la coronació de D. Alfonso XIII.